

„aangetrouwde” oogen wel eens scherper zien, raakten de stoelen spoedig hun stralenkrans kwijt. Ze waren vooreerst heelemaal niet antiek, maar dat was nog 't slimste niet, ze hadden daarom toch wel goed getimmerd kunnen wezen. Doch ook dit was geenszins het geval. Als men er zich op zette kreeg men een helder besef van de doorgaans figuurlijk gebezigde uitdrukking: „wankelende tronen,” want deze zetels gaven een gevoel van waggeling en onzekerheid. Maar 't ergste was, dat ze om een haverklap kantelden, want die knappe timmerman had de ruggen topzwaar gemaakt. En tegen zoo'n herhaalden val was hun makelij allerminst bestand, de leuningën raakten los, en vielen er eindelijk af, zoodat men een soort krukken overhield. Het omtuimelen, als iemand wat onverhoeds opstond, was daarmee gedaan. Maar de glorie meteen. En als ik nu hier tegenover stel, dat ik zelf geërfde stoelen bezit uit omstreeks 1814, welke al die ruim honderd jaar in gebruik zijn geweest, en nog geen kwalen des ouderdoms vertoonen, dan weet men het verschil tusschen degelijk en ondegelijk timmerwerk.

Wat nu het beste middel is om deze heerschende onkunde in 't dagelijksch leven tegen te gaan?

De onkundigen moeten het leeren beschouwen als een groot gebrek in zichzelf, ze moeten begrijpen, dat het dom, sukkelig en onnoozel is, en er zich nooit met een hooghartig gebaartje van af trachten te maken. Ze moeten niet gewichtig praten van „wij, intellectueelen,” want een intellectueel, die zich knollen voor citroenen laat verkoopen, door het derven van de eenvoudigste kennis, is geen knip waard. En 't siert den man van intellect als hij ook daarbij „verstand” heeft, namelijk van de gewone dingen.

HENDRIKA KUYPER-VAN OORDT

CHRISTUSKOMST

Het donker dicht aan 's werelds firmament;
de lucht is zwanger van angstwekkend dreigen;
er heerscht een nacht van onheilspellend zwijgen;
de aarde bangt in spanningsvol advent.

De wereld, die geen waren ootmoed kent,
dreigt telkens in 't vergeefs naar uitkomst hijgen,
door zwaren last van leed ineen te zijgen,
haar draagkracht is bij al dit wee ten end.

De innerlijke kracht der volk'ren is vergaan;
er is geen licht meer in het lichtloos heden;
de Godsverwachting hoort tot het verleden;
de menschheid sterft in trotschen eigenwaan.

De Christuskomst moet als het heil beleden,
dân wordt de weg tot redding weer betreden.

H. W. AALDERS

VOOR DE ZIEKEN

Door Ds A. C. DIEDERIKS

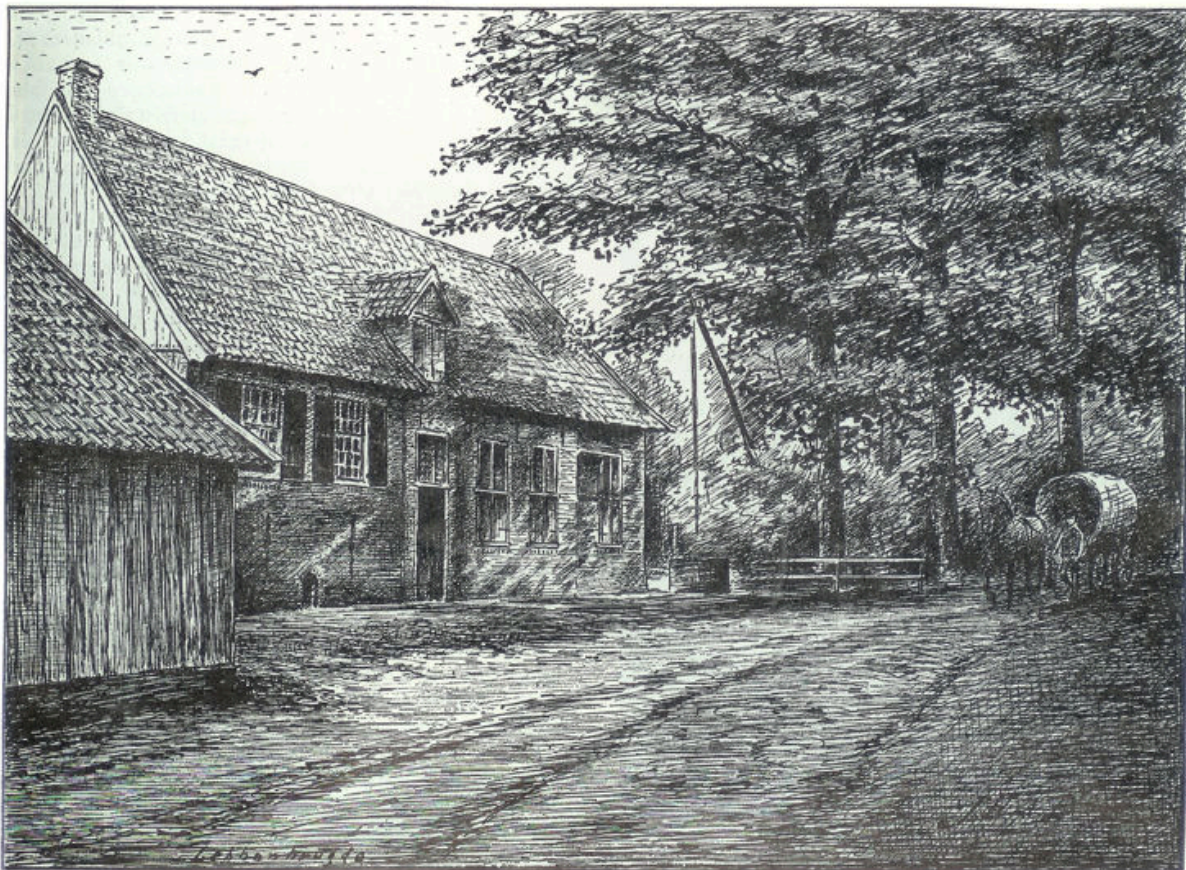
Jacqueline van der Waals heeft een lied gegeven, waarin zij vertelt, dat ze langs het lage riet kwam, en dat ze zag hoe een herder een halm nam en er een fluit van maakte.

Dan zegt ze:

de zoete, pas ontwaakte stem
bestond en leefde slechts door hem.

En dan is dit toepassing, die ook voor u is:

Zoo gaf ik gaarne wensch en wil
In 's Heeren hand en hield mij stil.
Zoo dan, als door een rieten fluit
Bij zwijgend eigen stemgeluid,
Gods adem door mij henen blies,
Hoe groote winst bij kleen verlies!

Naar een pteekening van J. H. de Boer

Het oude tolhuis „De Lebbenbrugge” bij Borculo